

متن پرسش

سلام علیکم استاد بزرگوار: بنده تازه با شخصیت و کتاب های شما آشنا شدم واقعا بحثتون به بنده آرامش و انگیزه میده. یه سوالی دارم که هروقت یادم میاد دلزده میشم که هرلحظه به من حس ناامیدی میزنه یعنی حس می‌کنم من از چشم خدا و اهل بیت (ع) افتادم و پیشرفت هم نمی‌کنم. بنده در نماز اول وقت خیلی مقیدم چه برسه به قضای نماز که حتی دعا کردم که هیچ وقت نمازم قضا نشه ولی یه بار که خیلی خسته بودم شب عید غدیر که مراسم و جشن در مسجد داشتیم نماز صبحم قضا شده اینقدر گریه و زاری کردم که حتی خودم به صورتم می‌زدم که چرا اینجوری شد به امیرالمومنین (ع) خطاب کردم که چرا اینجوری شده مگه من دیشب به تو خدمت نکردم و این حرفا. استاد عزیز اولاً چرا اینجوری شده؟ ثانیاً به من روحیه و انگیزه بدهید که چکار کنم و آیا از چشم خدا و اهل بیت (ع) افتادم و پیشرفت نمی‌کنم؟ باتشکر استاد عزیز

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: این غم از دست دادن نماز به وقت، خودش حکایت از نورانیت قلب دارد و همین که راضی نیستید به این امر، **إن شاء الله** قدم به قدم خداوند شما را به افقی بیشتر از نورانیت سیر می‌دهد. موفق باشید